

1. ΧΩΡΙΚΗ ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ (ἐν σελ. 345). Χαραριστάτην μᾶς παρουσιάζει ὁ ζωγράφος Lieck (Λήκ) τὴν γερμανίδα χωρικήν, πάντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ πληθίου γνωρίσαντες τὰς διαφορὰς χώρας τῆς γερμανικῆς Αυτοκρατορίας, οἷον τὴν Ἑσσην, τὰς Ῥηνικὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν Βυρτεμβέργην πολὺς θὰ ἐνθυμηθῶσι τοιαύτας μορφάς, αἵτινες τοῖς προσεμειδιάσαν οὕτως ἀφελῶς καὶ κατέστησαν αὐτοῖς ὑποφερτὴν τὴν ἄλλως ἄχαριν ἐν τῇ ξένῃ διατριβῇ των. Πρὸ πάντων δὲ ἡ Σαξωνία καὶ ἐκ τῶν πόλεων τῆς ἡ Δρέσδη καὶ ἡ Λειψία φημιζονται, ὅτι ὑπερτεροῦσι τῶν ἄλλων γερμανικῶν τόπων κατὰ τὸ πλῆθος τῶν γνησίως γερμανικῶν καλλονῶν.

2. ΤΟ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ (ἐν σελ. 349). Πολλοὶ πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ ἐξηγήσωσι τί σημαίνει κυρίως ὁ χορὸς, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εὐρέθῃ συμφωνῶν πρὸς τοὺς ἄλλους. „Ὁ χορὸς εἶνε ἀφορμὴ πρὸς ὅλως διόλου περιττὰ καὶ ἀνωφελῆ ἐξοδα“, λέγει ὁ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης. — „Ὁχι, ὑπολαμβάνει ὁ ἐπιχειρηματίας, ὁ χορὸς εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον, μὲ τὸ ὅποιον θέτονται τὰ χρήματα εἰς κυκλοφορίαν“ ἡ μήτηρ ἂφ' ἐτέρου διατείνεται, ὅτι ὁ χορὸς εἶνε μία τῶν περιστάσεων πρὸς εὐρεσιν συζύγων διὰ τὰς θυγατέρας· τὸ ἀρθριτικὸν γεροντοπαλλήκαρον ὅμως λέγει: „ὁ χορὸς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος, διὰ ν' ἀποφασίσῃ τις νὰ κάμῃ κίνησιν καὶ νὰ ἰδρώσῃ· ὁ φιλόσοφος ἀπαντᾷ πρὸς τοῦτον διὰ τοῦ ὀρισμοῦ ὅτι ὁ „χορὸς εἶνε ἐκείνη ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις νεαρῶν προσώπων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καθ' ἣν ἡ περιστροφή καὶ κίνησις τοῦ σώματος γίνεται ἀκριβῶς κατ' ἐκείνους τοὺς κανόνας οἱ ὅποιοι αὐστηρῶς εἶνε προδιαγεγραμμένοι ὑπὸ τῆς καλλισθησίας τῆς ὀρχηστικῆς τέχνης καὶ ὀρέξεως“ ἡ δὲ νεαρὰ κόρη ἐπὶ τέλους, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ὄψα ἀντηχοῦσιν ἴσως ἀκόμη ἀπὸ τοῦ τελευταίου χοροῦ αἱ θελητικώταται μελωδίαι τοῦ βαλλι-

μοῦ, ἰσχυρίζεται: „ὁ χορὸς εἶνε τὸ λαμπρότερον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον! Ὁ χορὸς εἶνε — βέβαια, δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ χορὸς!“

Ὅπωςδὴποτε πρέπει ν' ἀπολαύσῃ τις τὸν χορὸν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὅπως ἐκφέρῃ καὶ αὐτὸς ἴδιον ὀρισμόν, ὡς ἐπραξεν ἡ ὡραία ἡμῶν. Καὶ εἶχε λόγον νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ χορὸς εἶνε τὸ λαμπρότερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον. Διότι ἐκεῖ εἶχεν ἰδεῖ καὶ γνωρίσει πρώτην φοράν ἐκείνον, τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν πανταχοῦ τὴν συνοδεύει καὶ ἐπασχολεῖ τὴν φαντασίαν τῆς, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὰ ῥόδα, τὰ ὁποῖα ἂφ' οὗ καταφίλησε καὶ ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, δὲν ἠθέλησε οὐδὲ ν' ἀφήσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς, ἀλλὰ μετ' αὐτῶν κατεκλίθη καὶ κοιμωμένη πάλιν ἀναλογίζεται ἐκείνον, πάλιν ἡ φαντασία τῆς ἵπταται εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, ἐν ᾗ κατὰ πρῶτον εὗρε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς.

3. ΠΚΤΙΣ ΘΗΡΕΥΟΥΣΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ (ἐν σελ. 352). Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ (σελ. 341) εἵπομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἀρπακτικῶν ιδιοτήτων τοῦ ζώου τούτου, κοινῶς λεγομένου *κουνάδι*. Μετὰ πονηρίας καὶ πολλῆς δεξιότητος κατορθώνει, ἀναρριχώμενον ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, νὰ συλλαμβάνῃ κοιμώμενα τὰ πτηνὰ, λίαν δὲ περίεργος καὶ χαρακτηριστικὸς εἶνε ὁ τρόπος, καθ' ὃν καταδιώκει μέχρι θανάτου τοὺς σκίουρους. Ὁλοκλήρους ὥρας διαρκεῖ πολλάκις ἡ θήρα αὕτη· ὁ ἀτυχὴς σκίουρος πηδᾷ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἀναρριχᾶται ἐλικοειδῶς εἰς τοὺς κορμούς αὐτῶν μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων κλάδων, ἀπὸ τούτων καταρρίπτεται ἀστραπηδὸν εἰς ἄλλους καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πανταχοῦ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ σπεύδοντος ἀσπόνδου ἐχθροῦ, τοῦ ὁποίου δὲν εἶνε πεπωμένον νὰ διαφύγῃ τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὸ δημαρχεῖόν τῆς Μαδρίτης ἀνήγγειλε τῇ βασιλίᾳ Χριστίνῃ, ὅτι ἐγεννήθη ὁ χιλιετὸς παῖς ὁ κατὰ τὸ βόπτισμα λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦ Μονάρχου ἂφ' ἧς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ Ἀλφόνσος. Ἡ βασιλὶς βαθέως συνεκινήθη ἐκ τοῦ δαίματος τούτου τῆς συμπαθείας τοῦ λαοῦ καὶ εἰς τὸν χιλιετὸν τούτον ὁμώνυμον τοῦ υἱοῦ τῆς ὑπῆκοον, υἱὸν ξυλουργοῦ, ἀπέστειλεν ὡς δῶρον δύο δωδεκάδας παιδικῶν ἀσπρορρούχων ἀργυροῦν κύπελλον, ἐπιπλὰ τῆς τραπέζης καὶ συγχρόνως βιβλίον τοῦ ταμειευτηρίου, φέρον ἐγκλειστον σπουδαῖον χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ ἰδιοχείρως γεγραμμένα τὰ ἑξῆς: „Τῷ χιλιετῷ Ἀλφόνσῳ ἡ γυνή, ἣν δύο Ἀλφόνσοι κατέστησαν εὐτυχῆ.“ Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς βασιλίσσης τῆς Ἰσπανίας ἐνεποίησε πανταχοῦ ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ προσέκλεσε τὴν συγκίνησιν τῶν εὐαισθητῶν καρδιῶν.

Ὁ γνωστότατος τοῖς Ἑλλήσιν ἄγγλος πολίτευθης Κάρολος Δίλκε διατρίβει ἀπὸ τινος ἐν Παρισίοις, ἔπου τὸν συνοδεύει ἡ σύζυγός του ἵνα δεῖξῃ

πανταχοῦ, ὅτι δὲν ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀθωότητά του. Ὁ Δίλκε ἀνεκοίνωσεν ἐμπιστευτικῶς πρὸς τινὰ τῶν δημοσιογράφων, ὅτι ἡ δίκη του μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ πάλιν. Φίλοι αὐτοῦ, ἐξ ἰδίας των πρωτοβουλίας, ἐπεχείρησιν βίτικὴν καὶ λεπτομερῆ ἔρευναν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ὡς ἀποτέλεσμα δ' αὐτῆς θὰ γνωσθῶσι μετ' ὀλίγον εἰς τὸν κόσμον αἱ περιεργώταται καὶ ἀνελπιστώταται τῶν ἀποκαλύψεων. Οἱ φίλοι οὗτοι (ἄνδρες πολιτευόμενοι, δικηγόροι, ἱατροί, ὑπουργοὶ καὶ ἄνθρωποι εἰς θλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ἀνήκοντες) λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψαν τὰ ἴχνη συνωμοσίας, περὶ ἧς μετὰ μικρὸν θὰ ἔχῃ νὰ γράψῃ πλεῖστα ὅσα ὁ τύπος συμπάσης τῆς ὑψηλῆς. Ἡ τρίτη δίκη μεταξὺ Δίλκε καὶ Κρόφορντ ἀναμφιβόλως θὰ γέμῃ ἀξιοσημειώτων καὶ σκανδαλωδεστάτων λεπτομερειῶν, ὅπως καὶ ἀμφοτέραι αἱ προηγηθεῖσαι.

Ἡ ἱατρικὴ Ἀκαδημία τῆς Πετρούπολεως ἐξέδωκεν ἐσχάτως ὑπόφα-